

8. stasjon: Jesus trøster Jerusalems kvinner

”En stor folkemengde fulgte med, blant dem mange kvinner som jamret og gråt over ham. Men Jesus snudde seg mot dem og sa: «Jerusalems døtre! Gråt ikke over meg, men gråt over dere selv og barna deres. For det kommer dager da folk skal si: 'Lykkelige er de barnløse, de morsliv som ikke fødte, og de bryst som ikke ga die!' Da skal de si til fjellene: 'Fall over oss!' og til haugene: 'Skjul oss!' For gjør de slik med det grønne treet, hvordan skal det da gå med det tørre?» (Luk 23, 27-31)

Jesus klarer nesten ikke å gå videre. Det står kvinner ved veien, gråtende og høyt klagende på orientalsk vis. Er det en trøst for han når andre synes synd på han? Eller ergrer han seg over denne nytteløse klagingen? Til og med i denne forferdelige situasjonen er han i stand til å trøste og formane andre. ”Gråt ikke over meg! Dersom dere gråter likevel så gråt over dere selv og deres barn!” Han kan se mye lenger enn disse kvinner med tårer i øynene, som gjør dem nærsynt. Han vet at den virkelige årsaken til menneskenes lidelse er menneskenes skyld helt fra begynnelsen. Nettopp hans død hadde ikke vært nødvendig, dersom hans folk hadde tatt imot det glade budskapet. Han skjelver ved tanken om hva menneskenes skyld kommer til å utrette i fremtiden og når han tenker på uhellet som kommer over denne byen og verdenen. Det at mennesker forårsaker så mye nød selv, er for han en grunn til å gråte. Vi jamrer over katastrofer i verden. I sannhet er vi ofte medskyldige. Tankeløs konsum og troen på framskrittet gjør at vi utnytter denne verden, som på sikt blir ubeboelig. Ødeleggelsens muligheter blir større fra år til år. Vi har mistet orienteringen på Guds vilje. Roten til dette onde, synden, må legges fri. Det er ikke nok med sutring. Vi kan bare få hjelp hvis vi angre og vender om til Guds vilje. Tårer er ingen erstatning for tro og etterfølgelse. Vi er og forblir tørr ved, dersom vi ikke vender om. Gråten kan befri oss. Det er en lykke å kunne gråte! Men noen ganger er det ikke den synlige nøden som fortjener de fleste tårer. Noen ganger er det grunn til å gråte mer over en som lider, som er uten fotfeste, som er narkoman, eller over en slektning, som egentlig har det veldig godt, men som bryter seg inn i et ekteskap, enn over en som er gått bort, selv om vedkommende var ung. Vi blir berørt av de fattiges nød. Men har vi grunn til å sørge over mennesker, som er så glad i denne verden og har toppinntekt, men som glemmer medmenneskene? Hvem våger å bedømme her hva som er riktig.

Jesus Kristus.

La meg erkjenne hva som er nødvendig.

La meg erkjenne hva som er din vilje.

*La meg ikke bare klage over din smerte,
men la meg lide med deg av all den ulykken, som vi selv er skyldige i.*

*La meg erkjenne at jeg er medskyldig i de skrikende urettferdigheter i denne verden,
som er en trussel for denne verdens fred.*

Du er vårt eneste håp om tilgivelse og berging.

*Beskytt meg for en tro som bare er en tro i fromme ord,
som anklager det onde i verden,
men som ikke er beredt til å følge deg.*

Gi oss din medfølelse og vis meg når jeg må vende om.

Tekst: Ferdinand Krenzer

Oversatt fra tysk av Rainer Irslinger